

Sakarā ar 3. Punktu:

Šīs ir mans rakstisks apstiprinājums, ka es, Māris Ķirsons, esmu ar mieru kandidēt.

Skatoties cauri LELBĀL Darbības noteikumiem, es tur neko neatrodu kas varētu nonākt konfliktā ar ELCIC statūtiem. Ņemot vērā LELBĀL BV vēsturisko neizlēmību, man ir ne tikai grūti iedomāties, ka varētu būt kaut kas tāds, ko tā neņemtu, kas mani nostādītu šādā situācijā. Bet! Ja nu tā būtu, un tas nav konfliktā, piemēram, ar Svētiem Rakstiem un Ticības apliecībām, un Augsburgas konfesiju un tās Apologiju, un Šmalkaldes artikuliem un 28. gada Satversmi, nu tad: es tam sekošu.

Sakarā ar 5. Punktu:

Mans vecums: 66 gadi.

Mana izglītība: B.A. 1963. Augustana College, Rock Island, IL

M. Div. 1967. Lutheran School of Theology at Chicago

M. Th. 1994. Wilfred Laurier University, Waterloo, ON

Manas darba gaitas „Latvijas ev.-lut. Baznīcā“:

Tādu nav.

N.B. Manā gadījumā šī ir vienīgā atbilde kuŗa var būt, ņemot vērā Vēlēšanas komisijas rakstīto.

1. „Kāda ir Jūsu personīgā motivācija uzņemties šo amatu, Jūsu personīgā pieredze un dotības kuras sekmētu amata izpildīšanu?“

Mani motivēja kandidēt vairāki cilvēki, mācītāji un laiži, kuŗi man rakstīja un zvanija un ieteica, pat lūdza, kandidēt, lai viņiem būtu kāds **par** ko balsot. Es labi saprotu, ka šo teikumu var interpretēt kā Vēlēšanu komisijas lūguma neievērošanu! Bet tas ir kā tas notika. Un kā Ieva Akuātere savā laikā dziedāja: „Kas ir, tas ir! Kas nav, tas nav!“

Sakarā ar pieredzi un dotībām, man nāk prātā viena reize kad kādas Baznīcas vadītājs sevi līdzināja armijas ģenerālim, kuŗš iet armijai aiz muguras, jo tad ir mazāk iespēja, ka viņu nošaus. Varbūt tāda pieeja der ģenerālim, bet ne archibīskapam, kuŗš taču ir gans un bibliskais gans iet ganām pulkam pa priekšu. Paļaujoties uz tā Kunga žēlastību un spēku, es esmu varāk kā tikai dažas reizes gājis pa priekšu. Un ne tikai Baznīcas ietavros! Kuŗš bija tas, kas griezās pie LELBA pārvaldes un PBLA valdes lai izkārtotu skolotājus Sibīrijai, kad vel neviens cits par to nebija domājis!?

Kurš bija tas, kas izaicināja LELB vadību un LELBA vadību katrai maksāt pusi no Mašnovska grāmatas sākotnējiem izdevumiem!? Kurš bija tas, kas, tiko uzzinājis, ka Briselē strādā viena teoloģijas fakultātes absolvente, skubināja mūsu Baznīcas virsvadību viņu ordinēt pa diakoni, lai mums būtu kāda amatpersona tur uz vietas? Kurš bija tas, kas LELBA generālkonferenci jau 1972. gadā izprovocēja, teikdams: „Baznīca nav pieminēklis. Baznīca ir kustība!“? Utt. Utt. Acīm redzot te ir dotība redzēt to, kas vel nav un prasīt kapēc nē!? Te ir bijusi un būs cenšanās skatīties pāri apvārsnim.

2. „Kādas ir jūsu domas (vīzija) par musu Baznīcas nākošo piecu gadu nākotnes iespējām un darāmiem darbiem?“

Viens macītājs, kuŗu es vārdā nesaukšu, reiz Baznīcas Gadagrāmatā rakstīja: ja mēs esam Baznīca un ne klubiņš priekš savējiem, tad ir lietas, kas mums ir jādara, jo Jēzus tā teica. Archibīskapam ir te jāiet pa priekšu. Mums ir cik miljoniem dolāru rezervēs? Un priekš kā? Irijā ir cik daudz latviešu? Un tur **vel** nav macītājs/a uz vietas!? Berlinē ir cik daudz? Vai tur ir macītājs/a uz vietas? „Jā. Bet tie jau nav baznīcas cilvēki!“ Vai tad mūsu uzdevums ir iet tikai pie savējiem?! Un gādāt tikai pašiem par sevi?! Kā ir ar mūsu esošām draudzēm? Vai, piemēram, ir lietderīgi, ka Toronto ir 3 draudzes? Ja mēs piestrādātu pie reģionālās aprūpes koncepcijas īstenošanas (Skaidrs, ka ir vieglāk un ērtāk palikt pie tā kas ir!) tad atbrīvotos macītāji šiem jauniem darba laukiem. Šāda pieeja arī mūs spiestu vairāk attīstīt laiju kalpošanu uz vietas. Un vispārējā ticīgo priesterība taču nav svešs jēdziens luterāņiem, tas ir ar dažiem izņēmumiem. Un vel. Cik daudz gadā LELBA dod priekš LELBĀL budžeta, es zinu. Bet cik daudz dod citas zemes? Šie cilvēki arī nav vairs nupat kā iebraukuši dīpīši. Vai viņi nes savu tiesu, domājot par mūsu kopbaznīcu? Es nezinu. Un var jau būt, ka arī kads cits nezina. Mums nāktu pa labu panākt skaidrību šādās lietās. Runājot par skaidrību: kapēc vēl šodien LELBĀL Pārstāvniecībai dzimtenē pieder dzīvoklis par kuŗu maksāja Vācijas Baznīca? Runājot par Pārstāvniecību: Vai tās raison d'etre ir skaidra lieta? Ir jau vel šis un tas cits, bet ar to pietiks iesākumam.

3. „Kāda varētu būt Jūsu stratēģija par šīs vīzijas īstenošanu? Kas varētu traucēt, kas palīdzēt to īstenot?“

Lai saprastu to „kas varētu traucēt“ iesim atpakaļ uz vienu reizi kad BV (Tas ir tad kad LELB vel vadīja Konsistorija) locekļiem prasīja izteikties par konsekvencēm tādos gadījumos, kad kāds nepilda viņam BV uzdoto.

Izteicās, ja pareizi atceros, 3 BV locekļi. Visi citi kā ūdeni ieņēmuši mutē. Bet tad kad ir jāizsakās par to vai izdot apm. \$2,000 portatīva datora iegādei, tad dienas laikā visi nobalso: „Par!“ Kas varētu palīdzēt to īstenot? Ja draudzes locekļi tiek izglītoti, apgaismoti, tad viņi arī uzdrīkstas sekot tam Kungam. Tanī ziņā Archibīskpamam, tā pat kā draudzes mācītājam/ai, ir arī jāuzņemas „cheerleading“ funkcijas.

4. „Kādu atbalstu un rīcību jūs sagaidītu no draudzēm un amata brāļiem/māsām?“

Lielu un drošsirdīgu.

5. „Kādi ir jūsu mērķi sadarbībai ar LELB?“
 - a. Panākt to, ka abas BLUM komitejas nav kāds pašgājējs, kā tas bija sakarā ar „Pagendu“, bet strādā katra savas Baznīcas uzraudzībā.
 - b. Pēc šī gada izmēģinājuma ar atsevišķām Gadagrāmatām, izvērtēt ko tad viņi ir ielikuši savā, ko mēs nekādā gadījumā neliktu savā un ko mēs esam ielikuši savā, ko viņi nekādā gadījumā neliktu savā. (Te varbūt mums der iegaumēt, ka mēs mums esam mēs un viņi mums ir viņi, bet viņiem viņi ir mēs un mēs viņiem esam viņi.)
 - c. Tur kur sadarbība sakarā ar draudžu aprūpi iet, tur to turpināt. Tur kur tā vel nav īstenota, **sāksim!**
 - d. Panākt to, ka pēc katras reizes kad LELB un LELBĀL tā sauktās Sadarbības sēdes beidzās, visiem ir skaidrs kas konkrēti tiks izdarīts līdz nākošai sēdei, tas ir, ko katrs apņemas izdarīt.

Post scriptum:

Augšējās rindas tiek rakstītas tūlīt pēc tam kad esmu bijis L' Anse aux Meadows. Kas tam par sakaru ar Baznīcu? Reiz viens vēsturnieks, Helge Ingstad un viņa sieva, archeologe Anne Stine Ingstad, domā, sapņo, cer, ka tur aiz apvāršņa vārētu būt tas, par ko stāsta raksti. Un tā nu viņi dodās tānī virzienā un meklē, un cilvēkiem stāsta, un nekas. Bet viņi cerību neuzdod, jo taču rakstos par to ir. Viendien viņi sastop vienu vietējo zvejnieku, George Decker, un stāsta tam par to, ko viņi meklē. Beidzot kāds saprot, par ko ir runa! Un viņš viņus aizved uz to vietu un rezultāts ir jauna realitāte! Divi cilvēki, kuŗi cenšas redzēt pāri par apvāršni un viens kas ir ievērojis to kas tur ir. Un tas ir viss ko vajag sākumam. Bet to vajag!